

“Qualsevol govern criminalitzarà sempre l'anarquisme per por”

Luis Edo era secretari general de la CNT Catalunya en el moment dels fets de la sala Scala.

Luis Edo (Torrijo del Campo, Terol, 1936) va ser secretari general de CNT Catalunya des del febrer del 76 fins al maig del 77. Va viure des de dins el cas Scala i va ser un dels impulsors de la reconstrucció de la Confederació. Cansat de les lluites internes i de la manca d'un projecte anarcosindicalista, deixà la CNT. Forma part de l'organització Acció per una Taxa Tobin d'Ajuda als Ciutadans (ATTAC) a Catalunya.

—S'ha dit que en l'assemblea de Sant Medir del febrer de 1976 es va anar massa ràpidament a buscar la reconstrucció de la CNT i no es van posar els fonaments sindicals. Va ser així?

—És cert que hi hagué pressa, però la idea de buscar la reconstrucció i no la continuïtat dels comitès que ja funcionaven feia temps que la maduràvem. A la Federació de Solidaritat des de l'any 1973 s'havia pres la determinació d'engegar un procés d'acció sindical. Això va costar força, perquè els grups de l'interior i de l'exterior estaven dividits, però en la convocatòria de l'assemblea s'especificà que era un intent de reconstruir la CNT.

—Però de Sant Medir només en va sortir un comitè provisional. No era exactament el que volien vostès...

—La situació orgànica era massa deficient. Per això no va ser realment una reconstrucció quant a organització anarcosindicalista, sinó un reagrupament de tots els sectors (treballadors, estudiants, etc.) que estaven en aquella línia de pensament. No aprofundir en aquests fonaments sindicals va ser, sense voler, un dels factors que després determinaren alguns problemes que va haver-hi els primers anys de vida orgànica de la CNT.

—És a dir, que aquesta reconstrucció va posar al descobert divisions internes?

—Diferències ideològiques sobre la societat futura que tots anhelàvem segurament no n'hi havia tantes; però sí que hi havia diferències en les línies d'actuació estratègica d'aquell moment.

—Quines eren aquestes línies?

—Un sector entenia que la CNT no havia de ser un sindicat de masses al qual els treballadors poguessin pertànyer independentment de la seva manera de pensar, sinó que havia de ser un sindicat específic d'anarquistes. Altres tendències posaven l'èmfasi en l'aspecte assembleari, rebutjant qualsevol forma d'organització. Això encara complicava més el procés de reconstrucció.

—L'exili també estava dividit... més pels a les rodes.

—L'organització de la CNT ja va sortir dividida i confrontada després de la guerra per la qüestió de la participació en els govners de la República; no tothom hi va estar d'acord. Les divisions van ser constants. En el moment en què ens plantejem la reconstrucció, després de la mort de Franco, a l'exterior hi havia dos blocs: el sector del Secretariat Internacional i el sector del Front Llibertari.

—I doncs, quin suport es va rebre de l'exterior a partir de 1975?

—En els primers moments, el sector del Front Llibertari va entendre millor la necessitat d'una reconstrucció. Però el sector del Secretariat Internacional s'hi oposava frontalment; fins i tot va acusar els partidaris de la reconstrucció d'estar pagats pel Govern. Posteriorment van rectificar, perquè van veure que hi havia una ac-

ceptació general de la necessitat de reconstrucció a tot el país i que s'havia de fer conjuntament.

—Si tantes diferències hi havia, com es podia lluitar per un objectiu comú?

—És cert que molts companys estaven dividits en les línies d'actuació, però aquestes diferències no sempre van existir realment. De vegades servien per encobrir un intent d'ocupar els comitès i de tenir unes certes parcel·les de poder dins de la Confederació.

—Amb quina intenció?

—Segurament per tenir informació de primera mà del nostre treball.

—Confidents de la policia?

—N'hi va haver més d'un.

—I van fer molt de mal?

—Massa, fonamentalment arran del cas Scala. La principal repercussió dels actes d'aquell infiltrat de la policia en la manifestació va ser el tractament informatiu que es va donar als fets. Es van carregar totes les tintes contra la CNT, encara que al Govern li constava que no era cosa nostra. Va ser demolidor.

—El cas Scala va influir decisivament en els intents de reconstrucció de la Confederació?

—Evidentment, les repercussions mediàtiques del cas Scala van suposar un retrocés insalvable. Fins a l'any 78 la CNT havia participat en lluites molt importants, els sindicats s'anaven reconstruint i l'afiliació cada cop era més important. Al cinquè congrés tot se'n va en orris.

—En aquesta pressió informativa el Govern sí que s'hi va esforçar.

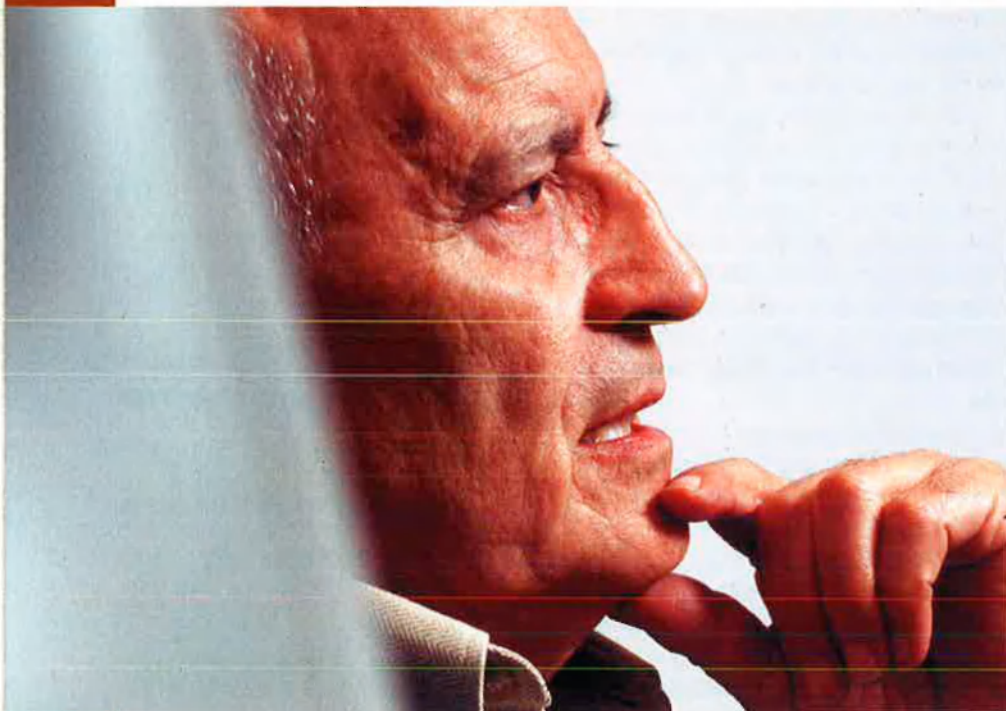
—La tergiversació dels fets era una acció més de la campanya de criminalització de la UCD contra la CNT, però aquesta va ser fatal. Inicialment els mitjans van dir que nosaltres érem els responsables de l'atemptat contra la sala Scala. Tot i que després el Govern va haver de plegar veles i dir que no podia imputar-nos l'atemptat, el mal ja estava fet. El Govern sabia que era un bon moment per fer-ho, s'estaven establint les centrals sindicals i s'iniciava el procés de reconstrucció.

—Rodolfo Martín Villa deia que no més li preocupava la CNT. Per què?

“Els intents de criminalització són permanents. El govern explota l'imaginari social entorn de l'anarquisme que s'ha generat durant molts anys, i que els mateixos governs han creat.

Tot govern criminalitzarà sempre l'anarquisme per por.

Sap que és l'únic moviment que planteja realment la lluita frontal contra el règim social i qüestiona el poder en si. Això, els espanta molt”

“L’estructura sindical actual parteix de la llei orgànica de sindicats, una llei orientada a afavorir només els sindicats majoritaris, que van col·laborar en l’aplicació dels Pactes de la Moncloa.”

—La CNT era l’única organització social que podia haver estat important en el procés de confrontació amb la reconstrucció del poder de la dreta des del principi havia lluitat contra l’aplicació del Pacte de la Moncloa. Aquesta constatació va fer que la CNT tingués enfront seu tot el ventall polític d’aquells anys.

—L’oposició al Pacte els va dur molts problemes.

—Crec que mai s’ha jutjat positivament el fet que la CNT prengué una posició d’enfrontament al Pacte de la Moncloa. Enteníem que els problemes econòmics del moment no tenien res a veure amb les conseqüències polítiques que un pacte d’aquella natura-

lesa, que donava bel·ligerància a les forces de la dreta, ocasionaria al país. El present és una prova evident que el Pacte va servir per reconstruir molts sectors franquistes. A partir d’aquí, la UCD ens criminalitzà de manera constant.

—Però l’oposició del Govern va ser determinant en el futur de la CNT?

—És evident que la criminalització orquestrada pel Govern va ser clau en els problemes de la CNT, però també cal situar les dificultats de reconstrucció en una falta de maduresa i en la precipitació. En aquells anys hi havia un verbalisme radical absolut que no es corresponia amb la tasca real que es feia als centres de treball. A més, molts sindicats havien convertit l’afiliació en una qüestió purament ideològica, feien poc menys que un examen d’anarquisme per als qui volien afiliar-s’hi. Això va perjudicar molt les possibilitats d’implantació de la CNT en les empreses.

—Es van repartir les culpes?

—Sempre hem dit que va ser responsabilitat compartida entre els cenetistes i les forces polítiques i econòmiques. Vam aprendre una lliçó: de vegades no hi ha pitjor enemic que el millor amic.

—I tant, expulsions, lluites internes pel poder... vostè mateix va haver de deixar la CNT.

—Deixo d’estar-hi afiliat quan van expulsar de la CNT diversos companys l’any 1978. Jo veia que les possibilitats d’avançar en un procés de reconstrucció orgànica des d’una perspectiva anarcosindicalista estaven ja molt limitades pels efectes de les confrontacions internes.

—El Govern fins i tot els va titllar de terroristes, i considerava la FAI com la branca militar de la CNT.

—La propaganda del règim franquista durant la dictadura consistia a atribuir al moviment llibertari una imatge violenta. En quaranta anys aquestes imatges queden gravades en la memòria col·lectiva; per això el règim de la transició aprofita la primera oportunitat que té per dir: “Ja s’està reconstruint la FAI, que com hem dit durant quaranta anys, és el braç armat de la CNT.” El Govern simplement continuava amb la criminalització iniciada pels franquistes.

—Fins a on va arribar la pressió del Govern?

—Ha arribat fins avui. Els diferents governs sempre han mantingut una negociació permanent de l’existència de la CNT. Penseu, per exemple, que l’estructura sindical actual parteix de la llei orgànica de sindicats, una llei orientada a afavorir els sindicats majoritaris, que van col·laborar en l’aplicació dels Pactes de la Moncloa.

—Temps després algunes veus han vinculat les Brigades Roges italianes amb moviments anarquistes i llibertaris de Catalunya. Continua aquesta criminalització?

—Aquests intents són permanents. El govern explota l’imaginari social entorn de l’anarquisme que s’ha generat durant molts anys, i que el govern mateix ha creat, tant se val qui cometi l’acció. El govern criminalitzarà sempre l’anarquisme per por. Sap que és l’únic moviment que planteja realment la lluita frontal contra el règim social i qüestiona el poder en si. Això, els espanta molt.

Gemma Aguilera